

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **B. Q. N.**, zastoupený JUDr. Jiřím Běleckým, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 59/II, Rakovník, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2016, č. j. 44 A 82/2015 – 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2016, č. j. 44 A 82/2015 – 14, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ředitelství policie“) ze dne 27. 11. 2015, č. j. CPR-35276-2/ČJ-2015-930310-V238, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Kladno (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 8. 2015, č. j. KRPS-217020-31/ČJ-2015-010023-SV, kterým bylo stěžovateli podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců, jakož i stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že došlo k naplnění podmínek uvedených v ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. V řízení bylo prokázáno, že stěžovatel pobýval na území České republiky v době od 19. 6. 2015 do 22. 6. 2015 bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Platnost jeho výjezdního příkazu skončila dne 18. 6. 2015, ale stěžovatel do té doby z území České republiky nevycestoval. Podle krajského soudu je bez významu, z jakých důvodů stěžovatel pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Krajský soud poukázal i na to, že stěžovatel mohl svůj pobyt řešit dříve než poslední den platnosti výjezdního příkazu. K námitkám, ve kterých stěžovatel poukazoval na řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, krajský soud uvedl, že tyto nemají relevanci ve vztahu k řízení o vyhoštění. Krajský soud neshledal, že by stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců byla nepřiměřená ve vztahu k době, po kterou pobýval na území neoprávněně. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců lze tuto dobu stanovit rozhodnutím správního orgánu až na 3 roky. Stejně tak krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že správní orgány stanovily stěžovateli neadekvátní dobu k vycestování z území České republiky.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného ust. v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, když se ztotožnil s právní kvalifikací správního orgánu, který dospěl k závěru, že stěžovatel svým jednáním naplnil podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s tím, že by své pobytové oprávnění řešil opožděně. Dne 16. 6. 2015 se dostavil na ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky v Kladně (dále jen „OAMP v Kladně“) a dále na správní orgán I. stupně, aby požádal o vydání nového výjezdního příkazu. Správní orgány mu však nevyhověly. Stěžovatel také nesouhlasí s krajským soudem v tom, že dříve probíhající řízení o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu není relevantní pro nyní probíhající řízení o správním vyhoštění. Poukázal i na to, že až v polovině srpna 2015 se dozvěděl o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty. Stěžovatel dále brojil proti nepřiměřenosti doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, jakož i nepřiměřenosti stanovené doby k vycestování z území České republiky. Proto navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Současně požádal, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ředitelství policie ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V daném případě bylo rozhodnuto o vyhoštění stěžovatele podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze

pokračování

cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 As 69/2010 - 62), v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění vydaného podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nutno postavit najisto, zda cizinec pobývá na území České republiky po uplynutí doby platnosti víza, resp. bez víza, neoprávněně.

Podle obsahu správního spisu se stěžovatel dostavil dne 22. 6. 2015 ke správnímu orgánu I. stupně, kde předložil cestovní pas, ve kterém bylo vylepeno poslední platné vízum typu „R/VV/výjezdni příkaz“ s platností od 20. 4. 2015 do 18. 6. 2015, přičemž nedisponoval jiným oprávněním k pobytu na území České republiky. Proto bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Se stěžovatelem byl dne 22. 6. 2015 sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. Z protokolu vyplývá, že stěžovatel přijel do České republiky v roce 2009 a měl vízum za účelem podnikání, které si vyřídil již v Hanoji. Podnikal v prodeji textilního zboží do roku 2012, dále se živil brigádami. Vízum si chtěl prodloužit v lednu 2014, podal žádost, ale neví, jak o ní bylo rozhodnuto. Od roku 2009 bydlel na různých místech, více než rok bydlí v S. v rodinném domě s dalšími cca 10 osobami vietnamské národnosti. Dne 20. 4. 2015 mu byl vystaven výjezdni příkaz s platností na dva měsíce. Dále tvrdil, že dne 16. 6. 2015 se dostavil na OAMP v Kladně, který jej však odkázal na správní orgán I. stupně, kde mu bylo sděleno, ať se dostaví v podvečerní hodinu dne 18. 6. 2015. V tento čas se nedostavil, neboť mu bylo špatně (k lékaři však nešel) a dostavil se až dne 22. 6. 2015. Dne 25. 8. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele a stanovil mu dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států EU na 6 měsíců. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že stěžovatel porušil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu. Přitom se také zabýval otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § ust. 174a zákona o pobytu cizinců. Zohlednil závažnost a druh protiprávního jednání stěžovatele spočívajícího v pobytu na území bez platného oprávnění k pobytu. Vzhledem k délce jeho pobytu na území bez platného oprávnění k pobytu stanovil dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států EU, na 6 měsíců. Doba 30 dnů k vycestování byla stanovena s ohledem na skutečnost, že stěžovatele vlastní platný cestovní doklad a tato doba se jeví jako přiměřená a dostatečná k realizaci správního vyhoštění. Stěžovatelem podané odvolání bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. K odvolací námitce stěžovatele, že se nenacházel na území bez platného oprávnění k pobytu v době od 19. 6. do 22. 6. 2015, neboť dne 16. 6. 2015 se dostavil na správní orgán I. stupně i cizineckou policii a požádal o prodloužení výjezdního příkazu, ředitelství policie uvedlo, že tato tvrzení nedoložil a navíc tyto orgány nejsou oprávněny prodloužit výjezdni příkaz v době jeho platnosti, neboť ten slouží pouze k vycestování cizince z území České republiky. Povinností stěžovatele bylo v době platnosti výjezdního příkazu vycestovat z území České republiky. K námitce o nepřiměřenosti délky doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, ředitelství policie uvedlo, že podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců lze tuto dobu stanovit až na 3 roky,

přičemž stanovená doba v trvání 6 měsíců je adekvátní k jednání, kterého se stěžovatel dopustil. Také dobu, která byla stěžovateli stanovena k vycestování z České republiky, vyhodnotil odvolací orgán jako přiměřenou. Stěžovatel nemá v České republice žádné finanční závazky ani majetek a neuvedl žádné konkrétní záležitosti, které by nebyl schopen ve lhůtě 30 dnů vyřídit.

Z uvedené rekapitulace je nepochybné, že stěžovatel pobýval v době od 19. 6. 2015 do 22. 6. 2015 na území České republiky nelegálně. Toto vyplývá jak ze zjištění správních orgánů, tak i z výpovědi stěžovatele dne 22. 6. 2015. Stěžovatel ostatně ani v řízení o kasační stížnosti nezpochybňoval, že by v uvedenou dobu disponoval dokladem, který by vylučoval aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel tedy svým jednáním naplnil dikci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a byly tak splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění. Citovaný zákon přitom nestanoví, že by správní orgán nebyl oprávněn vydat rozhodnutí o vyhoštění, pokud cizinec pobýval na území České republiky nelegálně pouze v řádu dnů, ani neukládá zohledňovat to, zda stěžovatel požádal o prodloužení výjezdního příkazu. Pouze stanoví, že správní orgán vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, mimo jiné v případě, že pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Stěžovatel prokazatelně pobýval na území České republiky nelegálně od 19. 6. 2015 do 22. 6. 2015 a správní orgány proto nepochybily, pokud rozhodly o jeho vyhoštění. V této souvislosti lze odkázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá nutnost vyhoštění cizince i v případě, kdy pobýval na území České republiky nelegálně pouze jeden den (např. rozsudek ze dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011 - 55). Pokud pak stěžovatel uváděl, že se dne 16. 6. 2015, resp. dne 18. 6. 2015 dostavil na OAMP Kladno a správní orgán I. stupně, konstatuje Nejvyšší správní soud, že samotné dostavení se ke správním orgánům nic nemění na naplnění dikce § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Jak navíc správně uvedl odvolací orgán, MV OAMP ani správní orgán I. stupně nebyli oprávněni prodloužit výjezdní příkaz v době jeho platnosti. Ostatně stěžovatel ani v řízení relevantně nedokládal, že by se skutečně dne 16. 6. 2015 dostavil na OAMP v Kladně, resp. ke správnímu orgánu I. stupně. Co se pak týče dne 18. 6. 2015, na který byl údajně pozván ke správnímu orgánu I. stupně, kde se nemohl dostavit z důvodu nevolnosti, ani tato tvrzení stěžovatel relevantně nedoložil. Mohl např. předložit pozvánku od správního orgánu I. stupně a lékařské potvrzení o jeho zdravotních potížích. Proto Nejvyšší správní soud považuje uvedená stěžovatelova tvrzení za účelová. Polemika stěžovatele s názorem krajského soudu, že mohl svůj pobyt řešit v předstihu a nikoliv až ke konci výjezdního příkazu, je pro danou věc irelevantní. Podstatné je, zda došlo ke splnění podmínek ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že pravomocně ukončené řízení o žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu není relevantní pro dané řízení o správním vyhoštění (srv. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 As 69/2010 - 62). V nyní projednávané věci se posuzuje otázka, zda byly či nebyly splněny podmínky ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Domníval-li se stěžovatel, že došlo k pochybení ze strany správního orgánu rozhodujícího ve věci jeho dlouhodobého pobytu, měl se obrátit (např. s opravným prostředkem) na tento orgán. Skutečnost, že stěžovatel podal odvolání proti

pokračování

předmětnému rozhodnutí opožděně nelze klást k tíži správních orgánů. Tvrzení, že se až v polovině srpna 2015 dozvěděl o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty, pak nic nemění na tom, že pobýval na území České republiky nelegálně od 19. 6. 2015 do 22. 6. 2015.

Jako nedůvodnou vyhodnotil Nejvyšší správní soud i stížní námitku, že doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, je nepřiměřená. V případě naplnění podmínek uvedených v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona může správní orgán uložit dobu až 3 let, přičemž stěžovateli byla uložena doba 6 měsíců. Správní orgán se tedy jednoznačně pohyboval v rámci stanoveného zákonného limitu (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 - 36), přičemž stanovil dobu při dolní hranici (ve výši jedné šestiny). Jak plyne ze správního spisu, při stanovení této doby přitom správní orgány v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu přihlížely k okolnostem dané věci (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42) a zohlednily i relativně krátkou délku nelegálního pobytu stěžovatele na území České republiky.

Stejně tak není Nejvyšší správní soud názoru, že by byla stanovena nepřiměřena krátká doba k vycestování stěžovatele z území České republiky (§ 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Správní orgány se i touto otázkou důkladně zabývaly a Nejvyšší správní soud se s jejich závěry ztotožňuje. Ani podle jeho názoru se s ohledem na okolnosti dané věci nejedná o nepřiměřeně krátkou dobu, jak tvrdil stěžovatel. Pokud pak stěžovatel poukazoval na to, že v uvedené době nestihne zajistit dostatek finančních prostředků k vycestování, konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatel nekonkretizoval, jakým způsobem by si měl tyto prostředky obstarávat, resp. do kdy by tak byl schopen učinit.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, která by byla důvodem pro jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Proto není kasační stížnost důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle ust. § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch v řízení neměl a ředitelství policie žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu